

דחל מרחלת על כל העולם

עלי
תומר

פרדריקה פותחת שוב

מידבר, ושכולם אמרו לי שאני משוגעת לפתוח שם — רציתי לעשות מועדון פרטי לחברים. עם הזמן הבנתי שזה לא רעיון טוב בשביל תל-אביב. בארץ לא קיים מסור לת של הבדליימעמדות כמו במערב-אירופה, ולעשות דבר מלאכותי רק יוצר שינאה ואי-הבנות.

„בעיירה כמו תל-אביב, לראות כל ערב את אותם הפנים המוכרים, משעמם את האנשים ובעיקר אותי! אהננו שנינו אנשי-חברה, ואוהבים את ההפתעה שבחברת אנשים חדשים. את זה אני יודעת גם להעביר לאווירת המועדון, וליצור כל ערב אווירה של מסיבה פרטית שבה כולם מכירים זה את זה.

„בי-31 בדצמבר אני עושה נשף סילי-ווסטר, שזה כבר מסורת של שנים, זה מין „בוטל-פארטי“ (מסיבת-בוקר). זאת אומרת 100 לירות לבן-אדם, שזה כולל הכל לאתו לילה, למחרת אני אגדת בשביל לעשות „פייס-ליפטינג“ למקום, ונפ-תח חגיגית את המועדון החדש בפברואר. „חבל שמיסרדהתיירות לא ראה לגכון לעזור לי — לא בהלוואה ואפילו לא בהמלצה — ליצור מקום-בילוי על רמה לתיירות. ולכן, כמו בכל פעם, נעשה את זה גם הפעם בכוחות-עצמנו.

„הפעם המועדון יהיה צנוע יותר, אבל הפעם זה גם הולם את האווירה במדינה כולה. גם הפעם אני לבדי (עם דוב, כמו-בן). אחרי חלום-הבלהות שהיה לנו מן השתופות האחרונה, לא ידעתי שקיימים אנשים כאלה בעולם.

„יש לי שותף — שימועון ערן מבר-לין — שהיה שותף שלי ביפו. אחרי ששברתי את הראש שם (אחרי מלחמת יום-הכיפורים), הבטחתי לו שבמקום החדש שלי בתל-אביב הוא ישתתף רק בהצלחה. „יש לנו כמה וכמה הצעות באירופה ובניו-יורק, אבל בכל-זאת אני רוצה לע-שות שמח בתל-אביב, שהרבה יותר זקוקה לזה.“

פרדריקה סגד שמח בתל-אביב

„בהתחלה, כאשר פתחתי את הדיסקוטק הראשון בארץ, ברחוב יורדייה-הסירה, שהיה

אני מוכנה להתערב שחשבתם שהפעם היא סתם מאיימת. שאחרי כל הפעמים שהיא פתחה מועדוני-לילה ופאבים, ופיאנור בארים ומיסעדות ומיידע-מה-עוד, נשבר לה סופית והיא ויתרה על כסה-המלוכה שלה.

הצחקתם אותה. כי כשפרדריקה איר-מרת, ובניחוד כשהיא מבטיחה חגיגות, היא גם מקיימת. אומנם, זה לא תמיד הולך ולפעמים צריך לסגור, מכל מיני סיבות שמרביתן אינן תלויות בה, אבל היא — את הצד שלה בעיסקה היא מקיימת ויהי-מה. לא לחינם היא זכתה בתואר מלכת-חיייהלילה של תל-אביב, וזה תואר שלא הולך ברגל.

ובכן, הפעם הולכת להתמשש ההבטחה האחרונה ביותר ששמענו מפיה, ותרשו למלכה לשאת את דבריה לאומה במרפיה: „אני חוזרת ופותחת עוד פעם מועדון, מפני שתל-אביב צריכה אותי — ואני את חיייהלילה.“

„כל הזמן הזה שיצאנו, דוב ואני, בת-קופה שלא היה לי מקום, ראיתי שאין מקום שבו קיימת האווירה שאני מסוגלת ליצור.“

„חזרנו לארכיטקטורות-פנים, אבל זה גם כן לא נתן לנו את אותו הסיפוק שהיה לנו לפני 12 שנה — או כל כיסא, מנורה או כל אביזר לבית היינו צריכים ליצור לבד, וזה נתן לנו אתגר אמנותי. היום יש הכל — דברים נהדרים מוכנים בחנוך יות, וכל מה שאדם צריך זה כסף, טעם ולהיכנס ולקנות.“

„לקבל אורחים בבית זה לא אותו הסיי-פוק — גם האנשים הכי מעניינים, בחוג סגור והופכים לשיגרה.“

„קפצתי על ההזדמנות שמועדון 77 התי-פנה, גם בזמן שזה היה המועדון הראשון והיחיד — מועדון המפתח — היה לזה המון אווירה. אני מאמינה באמונות ספלות במידת-מה ולכן, לפתוח מועדון 77 בשנת 77 מגרה אותי.“

הרשורא לי להזכיר לכם את אישה-עסי קים המצליח לשעבר, אבנר תומר, היי-שב כעת בכלא. והפעם, בנוסיות קצת יותר משמחות, מאז ומתמיד אני אומרת, כזכור, ניפגש בשמחות, מבטיחה וגם מקי-ימת.

ובכן, אם אתם זוכרים את תומר הנ"ל, אתם בודאי זוכרים את אשתו, עופרה. ואם אינכם זוכרים, הריני להזכיר לכם שעופרה היא גם אם בתו הקטנה, בשמחת. נישואיהם של אבנר ועופרה, שחזרו על עצמם איוה שלוש פעמים, לא החזיקו מעמד זמן רב, בין השאר בגלל עסקיו המרוויחים של הבעל, עופרה התגוררה לבדה בביתם שבחיפה, כשאבנר בילה בי-תל-אביב או באילת. ככה זה נמשך, עד שהשניים החליטו לשים קץ סופי לפרשה המתמשכת.

במשך הזמן התהדר תומר גם בחברתה של יפהפייה בלונדית בשם שיפרה, ש-היטיעה איתו בכל מקום. ואילו עופרה חייה לה הרחק מהורקורים שואפנו תדיר לעבר בעלה הצעיר והמצליח.

אבל החיים עושים את שלהם. קרה אומנם מה שקרה, אבל אין טעם לחזור על סיפור הפרשה שבגללה יושב היום

עופרה תומר ניסיון מחודש

תומר בכלא. דנו בה די, אבל היא שמחה לגלות לכם, שהעובדה הזאת ככל אינה מסריעה לעופרה להמשיך לנהל את חייה באופן סדיר, ולגדל את בתה הקטנה כאילו דבר לא קרה.

המאהבת, שיפרה, לעומתה, שהיתה עד לפני שנים אחדות פצצה אמיתית, היום פשוט קשה להכיר אותה. היא רוחה אימים מרוב הצרות, והחיים אינם מחייכים אליה. היא עבדה תקופה מסוימת אצל איש העסקים בן-ציון ספקטור, בעל מלון קאראואן האילת, שביקש לעזור לה, אבל נראה שהיא מתקשה להיות אותה בחורה מלאת-חיים שהכרנו פעם.

עופרה, שהיא במיקרה גם אחותו של המישפטן ישראלי ג'יי, החליטה להירגע מן הסערות שפקדו את חייה בגין האקס שלה והיא עומדת להינשא בקרוב לגבר גרוש נחמד, מורה לערבית במיקצועה, שהוא אב לבן בגילה של בשמה החמודה. וכך, מרע יצא רק טוב, כמו שכולנו אוהבים לשמוע.

מנוחת האלמנה

בתור אלמנתו של המלך, תואר שאין להתבייש לו, היא מסתובבת לה בהיי-סוסאייטי המצומצמת שלנו עם יהלומים באוזניים, שמלות הדוקות עם מחשוף כמו מימים הטובים, מטופחת ושיק בסטייל, כמו שרק ריימונד יודעת לשחק אותה.

אבל צר לי לספר לכם שיש לה תוכניות לעתיד שאינן כוללות אותנו. היא פשוט מתכוונת לנסוע, כדי לנוח קצת באיוה אי קריבי מצוי. בפגישתנו, לפני שבוע, סיפרה לי שהיא נוסעת לאיים הקריביים, וכששאלתי אותה לכמה זמן, השיבה, בי-פשוט האופינית לה: „עד שיימאס לי.“ חודו שזה לא רע, לחיות ככה.

אבל הממון מניין? והתשובה הצנועה: „יש אנשים שדואגים לי.“ שלא תדע עוד דאבה, ובבניין הקריבים תנוחם.

קובה זילבריינג ז"ל וריימונד 91פגשה בקריבים

אחרי שחלפו ימי האבל על מותו בלא-עת של מלך חיייהלילה קובה זילבריינג הגדול, אני מוכרחה לספר לכם על אל-מנתו היפה, ריימונד, ההולכת ומתאר-ששת. כשפגשתי אותה, לפני שבוע, היא נראתה לא רק מאושרת לחלוטין, אלא פשוט טוב. תפסה קלאס. קצת עזובה, אבל ממש להתפעל.

להינשא. כי למה למשוך את הבחור, אם במיקרה היא גם אוהבת אותו ובפרט שהוא גם יהלומן נהמד בהחלט בנכות עצמו?

מובן שכולם שמחו מאוד לראות את ג'קי נשואה ומאשרת, אבל על מסיבה הם לא היו מוכנים לוותר לה. אחרי הכל, היא לא צריכה לשכות מי ליווה אותה בנאמנות עד הלום. אבל ג'קי לא נבהלה. לא היא האשה שתעשה עניין מעד מסיבה, אפילו אם זו מסיבת-החוננה.

ג'קי גייסה לצורך מסיבת-כלולותיה ה-הרפשמית את הווילה של ידידתה אורה לוסטייג. הכינו שולחנות כיבוד עם בשר מבושל ותפוחי-אדמה, והחבורה העלויה התכנסה להפגנת הגרנדיוזה והאביזורים, ואם אתם רוצים גם לדעת מי היה שם, אתם יכולים פשוט לעיין במדורים הקוד-מים שלי, ולפגוש בדיוק אותם השמות. כולם — חוץ מהבן-אדם האחד והיחיד שאותו באו כולם לראות.

כי הבעל הטרי, פייר, נאלץ, לצערנו, להישאר בבליגיה, ולא יכול היה להשתתף במסיבת נישואיו, אפילו שכל החברים של ג'קי היו שם וכל-כך התכוננו לכבודו. עכשיו ג'קי נוסעת אליי, ואני מבטיחה לכם שהיא עוד תגרור אותו הנה בציי-ציותי. מה זה פה, הפקרות?

איפה החתן?

אם אתם שואלים את עצמכם לאן נעלמו לנו בזמן האחרון כל הציידות המקצועיות מהשטח, אני יכולה להרגיע אתכם. ינעתי, מצאתי, ואז גם האמנתי. ובכן, מה דעתכם על מקום-מיפגש אלגנטי כמו הלובי של מלון הילטון, למשל? כי מאז צדה מיודעתנו משכבר ג'קי (ראסטין) לוי את הבעל החדש שלה באותו לובי הנזכר לעיל, העניין הפך לאגדה.

כוס-ספה בהילטון הפכה כבר שמינדרף לציד חתיכים או חתיכות, אבל האמת היא שזה לא חידוש כל-כך גדול, וכבר שנים על שנים שבאית לשם כולן, בתדירות משתנה — לפי המצב האישי — לראות אולי יהיה צ'אנס להיות נהמד ולהסביר פנים לאיוה חיי. זרק שלא תחשבו שהו היו באות סתם ככה. כי היתה להן שם חכרה טובה, כבועה במקום, שדיווחה על כל התנועות במלון. בדמותה של ניצה מטון, גרושתו של רואה-החשבון ר'ני מעיז.

ניצה, שניהלה בהילטון חנות של חברת-היטרה נוצי, ידעה בדיוק מתי מגיעים למלון נוצים מוצלחים, שלמענם כדאי להזעיק את חברותיה הטובות לכוס-ספה. ניצה היתה מטלפנת, והו היו מתלבשות יפה ובאות לשחות. אבל מאז שניצה עזבה את החנות, חלק מהן איבד את התקווה והו פשוט באו פחות ופחות.

עד שקרה הנס, וג'קי עשתה את זה. יום אחד היא הכירה שם איש-עסקים צעיר משווייץ בשם פייר וכיאה לאנשי דורהילטון, כעבור יומיים הם החליטו